

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: ADAM OEHLENSCHLÆGER. Et Mindeskrift om Festen den 14. November 1849

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "ADAM OEHLENSCHLÆGER. Et Mindeskrift om Festen den 14. November 1849", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 30. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1850_970-txt-shoot-idm338/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dem behøver jeg ikke at sige, hvad der gjør Krandsen fra *Dannekvindens* Hænder dyrebar! Derfor vil jeg kun bemærke, at *Dannekvindens* Ærekrands til *Skjalden* har en egen mageløs *Glands*, fordi det er i *Danmark alene*, man har det Oldsagn, at Folket, da deres gamle Kongestamme var uddöd, virkelig rakke *Kronen* til *Hoved-Skjalden Hjarne!* Gid De da længe lyslevende maa bære Krandsen med *Krone-Glands*, som vi veed skal omstrøle *Navnet*, mens *Bøgen* har *Löv* og *Dannekvinden* har *Hjerte!*

Oehlenschläger takkede, dybt bevæget over denne Hyldning, der var ligesaa ædel som ophöiet, og henvendte sin Tak ikke blot til dem, der havde sendt ham Krandsen, men ogsaa til dem, der ved deres mesterlige Fremstillingsgave havde bidraget til fra Scenen at skaffe hans Værker Indgang i Nationen, idet han navnlig fremhavde Enkelte af disse, saavel Hedengangne som Nulevende.

Efterat Prof. H. P. Holst derpaa i sin Ord havde udbragt en Skaal for Oehlenschlägers Børn, ikke blot de kjødelige, men ogsaa de aandelige, ikke blot dem, der ere hans Faderhjerter Glæde, men ogsaa dem, der ere hans Fædrelands Støilthed, udbragte Pastor Grundtvig endnu en Skaal for Digteren Ingemann med følgende Ord:

Naar De har tömt *Adam Oehlenschlägers* Skaal, da har De dermed, efter mine Tanker, drukket alle de følgende *Skjaldes* og *Konstneres* Skaal i Norden, thi *son Skjald* taaler Ingen at nævnes ved Siden ad ham; men da vi ved en lille venlig Uorden er kommet til at nævne flere Navne, beder jeg om Lov til ogsaa at nævne et, og gjør det saameget dristigere, som det egentlig er Navnet paa en *Skjaldinde*, der kan staae ved Siden ad den störste

Skjalds, uden at bilde sig det mindste ind, fordi Skjaldinden er ikke Skjaldens Medbeiler, men hans Medhjelp, som *Ydun* var *Brages!* Jeg skjønner nemlig ikke rettere end at *Bernhard Ingemann* forholder sig omtrent til *Adam Oehlenschläger* som *Ydun* til *Brage*, som *Kæmpevisen* til *Asamaalet*, som *Middelalderen* til *Oldtiden* og med eet Ord: som *Guld-Æblerne* i *Skjødets* til *Guld-Harpen* i *Favnen!* —

Til Slutning afsang man følgende Sang af Professor H. Hertz: *Ægirs Gjestebud*. Texten imellem Sangens første og anden Afdeling reciteredes af kgl. Skuespiller *Wiehe*, umiddelbart efterfulgt af det efterfølgende Chor af *Chr. K. F. Molbech* til Musik af *Prof. Hartmann*.

I.

Høit over *Bifrost*
Aserne drog,
Slyred' til *Danmarks*
Blomstrende *Kyst*;
Hen til de dunkle,
Skyggende *Skove*,
Lokked af *Fuglens*
Flötende *Röst*.

Hist under *Hlesey*,
Bænked i *Ægirs*
Gjæstmilde *Haller*,
Guderne sad.

